

MAREA LUMINĂ STRĂLUCITOARE

Subiectul din dimineața aceasta se află în Noul Testament. Mai întâi, voi citi din **Matei 2.1-2**, după care voi lua un text din **Matei 4.14-15**.

Mie

îmi place să citesc Cuvântul pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.

Matei

2.1-2:

„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim

și au întrebat: „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.”

Matei 4.14-15:

„...ca să se îplinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice:

***„Țara lui Zabulon și țara lui Neftali,
înspre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor.”***

Aș vrea să iau ca titlu al mesajului: „**Marea Lumină strălucitoare.**” Este un text mai neobișnuit, deoarece în perioada aceasta se predică, de obicei, despre locul din staul, despre Iosif și Maria sau despre nașterea Domnului Isus, dar ieri m-am gândit că voi încerca să mă apropiu într-un alt fel pentru toți cei care ascultă la radio și la TV.

În timp ce mă gândeam, mi-a venit un gând despre magi și stea: „Ce legătură aveau magii cu Hristos?” Acesta este motivul pentru care am citit o mulțime de scrieri, până noaptea târziu, și am adormit la masă încercând să găsesc ceva care să-mi aducă puțină lumină cu privire la subiectul de astăzi.

Este puțin neobișnuit să vorbesc despre aceste lucruri, dar până la urmă, Dumnezeu este neobișnuit. El face lucrurile într-un fel neobișnuit și într-un timp neobișnuit, fiindcă este foarte neobișnuit, iar cei care Îl slujesc sunt tot neobișnuiți; sunt oameni ciudați.

Este foarte trist faptul că în loc să ne gândim la adevăratul Crăciun, vedem că astăzi totul este legat de un mit numit „Moș Crăciun”. Astfel, pentru mulți dintre copiii de astăzi, Crăciunul înseamnă doar o sanie plină cu cadouri, trasă de niște reni, iar când cresc mai mari, află că totul este doar o poveste și astfel credința lor este zdruncinată atunci când vine vorba de adevăratul Crăciun și de faptul că nu are nici o legătură cu renii sau cu bătrânul acela îmbrăcat în blană roșie care stă și își fumează pipa.

Crăciunul este de fapt nașterea binecuvântatului nostru Domn. Este neobișnuit să-L vezi pe Dumnezeu lucrând în felul acesta, pentru că niciodată, în toată istoria lumii nu a lucrat așa. Trebuia să fie exact în timpul acesta.

Să ne întoarcem puțin în urmă și să privim timpul când au avut loc aceste lucruri.

Era în vremea când domnea ucigașul Irod. Așa trebuia să fie. În timpul acela trebuia să fie împărat omul acesta fără inimă, pentru că știm cu toții textul din Biblie care spune că el a omorât toți copiii sub doi ani, ca să-L prindă pe Hristos. Deci trebuia să se întâmple exact în timpul acela.

Atunci a trebuit să se țină un recensământ care i-a determinat pe Iosif și pe Maria să se întoarcă în ținutul lor natal, adică în cetatea Betleem. De ce? Pentru că Hristos trebuia să se nască în Betleem, care se afla la multe mile depărtare de locul unde locuiau ei. Și noi am văzut prin câte pericole au trecut ca să ajungă acolo.

Astfel, ei nu au avut o ambulanță dotată cu de toate, care s-o ducă pe Maria acolo. Ei nu au avut nimic din tot ceea ce avem noi astăzi, dar n-au avut nici o scuză ca să nu meargă, deoarece era porunca împăratului și trebuia împlinită de toți. Vedeți? „Așa a poruncit împăratul!” Deci, indiferent în ce stare era Maria și ce condiții aveau pentru transport, ei au trebuit să se întoarcă în cetatea natală.

Nu exista nici un ajutor pentru sârmana femeie care urma să devină mamă, așa că trebuia să meargă pe jos sau călare pe un măgar. Ni s-a spus că Iosif a așezat-o pe Maria pe spinarea unui măgar și oricine a călărit un măgar știe cât este de rău. Ei s-au dus pe o potecă îngustă, printre munți, călătorind din partea de jos a Iudeii spre Betleem, pe un drum foarte greu. Ce s-ar fi întâmplat dacă măgărușul ar fi alunecat și viitoarea mamă ar fi căzut pe de el?

În vremea aceea, când fiecare trebuia să meargă în cetatea natală, hanurile erau pline de pelerini și era un timp foarte

bun și pentru hoți. Când vedeau micuțele caravane, tâlharii puteau să-i omoare pe sărmanii pelerini și să îi jefuiască. Acum vedeți ce de pericole trebuia să înfrunte această pereche căsătorită de curând?

Apoi, în ținutul acela trăiau animale sălbatice; lei care răgeau prin deșertul prin care trebuiau să treacă. Ce putea face Iosif cu bățul pe care-l avea în mână și alături de soția sa care abia se mișca, dacă ar fi fost atacat de o fiară sălbatică? Deci, ei trebuiau să înfrunte toate aceste pericole.

Dar avem o mângâiere fiindcă știm că nu noi ținem în mâini destinul nostru, ci Dumnezeu face aceasta. Așa a hotărât El și nimic nu poate întrerupe programul Său.

Iosif și Maria erau oameni simpli, fără educație și nu știau că ceea ce se întâmpla atunci era de fapt o împlinire a Scripturilor.

La fel este și astăzi. Aceste lucruri se petrec chiar sub ochii noștri, dar mulți dintre noi nu știu nimic despre felul cum lucrează Dumnezeu.

Când am spus că voi vorbi despre „Scrisul de mână a rachetelor de pe cer”, una din femeile din camera de înregistrare, m-a întrebat: „O vei face duminică viitoare?”, dar eu i-am răspuns: „Nu știu.”

Noi vedem însă că în acest timp în care se așterne întunericul, marea mână a lui Dumnezeu Se mișcă hotărât și nu poate fi oprită de nimic.

Putem vedea, ca și cum ar fi astăzi, cum micuțul măgăruș și cei doi călători au ajuns la destinație, după ce au străbătut deșertul atât de fierbinte. Să zicem că stăteau pe muntele acela mic aflat la răsărit de Betleem.

Betleemul este așezat într-o vale, iar într-o parte a lui este un munte mic. Drumul care merge spre Betleem face la dreapta și intră în oraș, iar aproape de ultima curbă, înainte s-o iei pe deal în jos, se află o grămadă mare de pietre. Istoricii spuneau că probabil Iosif și Maria s-au oprit acolo să-și tragă sufletul înainte de a intra în cetate, în noaptea aceea.

Iosif a cuprins-o cu blândețe pe micuța lui mireasă, a luat-o de pe măgăruș și a pus-o jos, iar ea s-a așezat pe grămada aceea de pietre.

El a privit spre Betleem și i-a zis Mariei:

„Dragă, acolo jos în vale este cetatea în care Se va naște probabil micuțul nostru.”

Îmi pot imagina cum au privit stelele care clipeau puțin în partea de Est, apoi s-au uitat din nou spre Betleem. Și în timp ce priveau la stelele care se aflau la o distanță de sute de mile, în Est se desfășura o altă scenă.

Voi știți că Dumnezeu lucrează în Universul Său. Astfel, El lucrează într-un ținut și face să prindă viață ceva ce se întâlnește apoi cu altceva. Așadar, acolo în Răsărit, s-au ridicat acei magi, așa cum ne spun și istoricii... Astăzi i-am numi astrologi, dar nu în sensul de prezicători, denumire care este o batjocură la adresa astronomiei. Unii aleargă și acum la acești prezicători.

Istoricul Hampton ne spune că medo-persanii erau astrologi, așa că haideți să le urmărim puțin viața. Noi am găsit că medo-persanii erau familiarizați cu Evanghelia Domnului nostru, din Babilon. Cu ani înainte, în timpul împăratului Nebucadnețar, ei aveau astrologi care se uitau la stele și la corpurile cerești, iar acești astrologi puteau spune anumite evenimente care urmau să aibă loc, după semnele de pe cer și după mișcarea stelelor. Împărații îi consultau pe acești înțelepți, ca să afle evenimentele și lucrurile care urmau să aibă loc.

Vedeți, Dumnezeu vorbește întotdeauna prin corpurile cerești înainte ca să facă ceva pe pământ. El scrie mai întâi în ceruri. Astfel, stelele la care ne uităm și pe care le vedem ca pe niște corpuri cerești cu cinci colțuri, sunt la lumi depărtate de noi, reflectând lumina soarelui.

Cu siguranță, oamenii aceștia cunoșteau Evangheliile, deoarece Israelul fusese timp de șaptezeci de ani rob în țara haldeilor, iar Daniel fusese făcut căpetenia tuturor înțelepților de acolo... El fusese proroc și Dumnezeu îi descoperise ce urma să facă, iar împăratul l-a numit căpetenia magilor. Așadar, magii aveau scrieri vechi, lăsate de părinții lor, și astfel puteau cunoaște evenimentele care urmau să se întâmple. Ei s-au sfătuit mult împreună și au văzut înțelepciunea și puterea singurului Dumnezeu.

La petrecerea dată de Belșatar s-a dovedit că niciunul dintre astrologii și înțelepții haldeilor nu au putut citi scrisul de mână de pe perete, dar Daniel a putut face aceasta prin Duhul și Puterea Dumnezeului celui viu, iar scrierile lui au fost păstrate cu sfințenie până astăzi.

Eu am avut privilegiul să vorbesc cu urmașii acelor înțelepți, când am fost în India. Acum sunt numiți mahomedani, dar ei erau medo-persani. Așadar, medo-persanii sunt adevărații mahomedani. Ei au fost la curtea lui Nebucadnețar. Înțelepții lor erau învățați mari și studiau

lucrurile naturale ca să poată vesti lucrurile duhovnicești care urmau să aibă loc.

Deci, manuscrisele lui Daniel au fost păstrate de sute de ani. Și ce făceau acești magi seara devreme? Aveau un turn... iar după apusul soarelui se urcau pe terasa aceluia turn de observație.

După obiceiul mahomedan, ei se pleacă în fața soarelui și spun: „Alah! Alah!” Până în ziua de astăzi, ei se stropesc cu tot felul de ape sfinte și se binecuvântează. Dar cel mai sacru lucru la ei era focul, deoarece credeau că singurul Dumnezeu adevărat locuia în foc. Cât este de ciudat să știi că singurul Dumnezeu adevărat locuiește în Lumină și este un Foc mistuitor.

Ei aprindeau focuri sacre și le urmăreau cu atenție fiindcă credeau că Dumnezeul cel adevărat locuia în focul acela și li se arăta. Și focul acela ardea cel mai tare la apusul soarelui.

Atunci, ei se duceau în turnul de observație și priveau stelele, fiindcă erau bine instruiți și cunoșteau fiecare mișcare a corpurilor cerești. Deci, urmăreau cu atenție fiecare mișcare a stelelor.

O, dacă ar face și creștinii aceasta! Dar ei nu trebuie să urmărească stelele, ci Cuvântul lui Dumnezeu care Se desfășoară sub privirile noastre. Dacă am cerceta să vedem ce a făgăduit Dumnezeu pentru această zi și lucrurile pe care le așteptăm, pentru că Dumnezeu a promis că va vindeca bolnavii și va face semne și minuni.

Vedeți? Același Daniel care a vestit acele evenimente, a spus: „*Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi.*” (Daniel 11.32). Aceste Scripturi

trebuie să se împlinescă, iar dacă observați, Dumnezeu Se descoperă celor care Îl caută și doresc să Îl vadă:

„Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi.” (Iacov 4.8).

Uneori, Dumnezeu lasă să se întâmple unele lucruri ca să ne atragă mai aproape de El; dacă a hotărât să aibă loc un anumit eveniment, acela se va desfășura exact în ceasul pe care Îl va indica marele Său ceas.

Astfel, într-o seară, după ce s-a încheiat ospățul și s-au închinat înaintea apusului de soare, magii s-au suit în turnul de observație.

Și pe măsură ce își făceau apariția pe cer corpurile cerești, ei cercetau vechile manuscrise și spuneau ce lucru era vestit. Ei au văzut evenimente mari, au văzut căderea unor împărați, prăbușirea unor imperii și războaie care au udat pământul cu sânge.

După ce se lăsa noaptea, să zicem că era ora zece sau unsprezece, probabil cântau imnuri de laudă și se rugau... Noi nu știm exact ce făceau pentru că istoricii nu au descris aceasta clar, dar în orice caz era o atmosferă duhovnicească, fiindcă în închinarea la Dumnezeu este unitate în Duhul.

Dumnezeu va veni în dimineața aceasta în mijlocul nostru și va cruța viața acestei fetițe scumpe și a multora din cei care sunteți aici bolnavi de cancer sau alte boli. Dacă puteți intra în unitate duhovnicească cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său... El Se va descoperi pentru că o face întotdeauna.

După înviere, El a mers cu Cleopa și prietenul său pe drumul spre Emaus, le-a vorbit despre El, le-a citat Scripturile și le-a dovedit că Dumnezeu S-a descoperit în Hristos. Apoi, după ce L-au recunoscut, când s-au întors înapoi, ei ziceau: *„Cum nu ardeau inimile în noi în timp ce ne vorbea pe drum?”* Vedeți? Este ceva în legătură cu vorbirea despre Cuvânt.

Revenind la tema noastră, ei citeau din manuscrisele acelea vechi, scrise de diferiți magi care au fost înaintea lor. Eu nu pot să pronunț numele Bibliei lor, dar cred că se numea „Zedakoa” sau așa ceva. Mulți dintre ei erau idolatri și au adus rușine și ocară asupra oamenilor, și fără îndoială, magii aceia și-au plecat capetele de rușine. Cu toate acestea, focurile sacre care ardeau acolo, Îl reprezentau pe adevăratul Dumnezeu.

Pot vedea cum vine cineva de la castel cu un sul în mână. El l-a dat înțelepților care stăteau în turnul de observație și urmăreau stelele, care se mișcau în armonie perfectă noapte de noapte, așa cum a poruncit Dumnezeu.

În timp ce vorbeau despre prăbușirea împărățiilor, ei au citit și un fragment din Daniel, unde scrie:

„Tu te uitai... și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți.

...s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

Și Împărăția Lui va fi o Împărăție veșnică.” (Daniel 2.34-35).

Nădejdea lor era într-un timp în care imperiile aveau să înceteze să mai cadă și împărățiile nu vor mai fi ruinate, pentru că avea să vină Împărăția veșnică a singurului Dumnezeu adevărat.

Poate că în timp ce citeau acele lucruri, unul dintre ei și-a ridicat privirea și s-a uitat la cer, iar acolo a văzut o Lumină pe care nu o mai văzuseră înainte. Era o stea măreață care nu mai fusese văzută de nici un mag până atunci. Cum era posibil acest lucru? Pentru că trebuia să se împlinescă Scriptura.

Voi ziceți: „Frate Branham, tu crezi că Dumnezeu a lucrat prin magii aceia?” Biblia spune în Evrei 1.1 că *„Dumnezeu a vorbit în vechime părinților noștri în multe feluri și în multe chipuri...”* De asemenea, în Fapte 10.34-35 scrie că *„Dumnezeu nu este părtinitor, ci în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El.”*

Chiar dacă ești greșit, dar în inima ta dorești să-L slujești pe Dumnezeu, El va onora acest lucru. De aceea denominațiunile nu pot avea bariere care să-L oprească pe Dumnezeu, deoarece El Se va uita la motivul din inima omului și va începe să lucreze chiar din punctul acela.

Astfel, noi vedem că magii aceia erau cinstiți în inimile lor, doreau să-L vadă pe Dumnezeul cel Adevărat și urmăreau împlinirea prorociei care spunea:

„...Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David.

Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.” (Luca 1.32-33).

Chiar în timpul acela a apărut pe cer Steaua, și pot să mi-i imaginez pe magii aceia cum stăteau într-un gând, fără grai și priveau fenomenul acela supranatural, Steaua care sfida legile Sistemului Solar, și care venise să mărturisească faptul că urma să se întâmple ceva pe pământ.

Cred că puteți citi printre rânduri și știți ce vreau să spun, fiindcă în acest timp Dumnezeu a sfidat toate lucrurile ca să mărturisească faptul că El este viu, că a înviat în trupul Său ceresc. Fotografia Lui de aici, cu Făptura Sa, va înfrunta orice necredincios din lume, prin faptul că dovedește că El este viu în vecii vecilor. Da, Dumnezeu lucrează întotdeauna în felul Său neobișnuit.

Magii priveau luminile cerești, dar se părea că Lumina aceasta era diferită de celelalte lumini. Și noi am văzut luminile din biserică; am văzut luminile metodiste, baptiste, penticostale, prezbiteriene, dar cei care L-au așteptat pe El, au văzut Lumina Sa... Mai întâi, au strălucit diferite lumini care au mărturisit despre El, dar astăzi, a dovedit că El este Același ieri, azi și în veci și ni S-a arătat în marea Sa frumusețe și putere a Trupului ceresc care a fost trimis în forma Duhului Sfânt, în aceste zile din urmă ale Bisericii, ca să mărturisească puterea învierii Lui și faptul că El este o Lumină veșnică ce există și acum printre credincioșii Săi.

O, cât este de minunat să vezi ce face El!

Magii stăteau acolo și priveau ca vrăjiți Lumina aceea supranaturală, fără să poată spune ceva.

Prietene, cum este astăzi când omul care nu a cunoscut niciodată puterea Lui de a da o Lumină nouă, o nouă nădejde, intră prin credință în prezența divină a Persoanei lui Hristos? Nu rămâne și el ca vrăjit de măreția Lui?

Nu ajunge să mergi la altar, să dai mâna cu predicatorul sau să intri în bazin ca să fii botezat sau stropit, ci trebuie să pășești într-o Lumină pe care nu ai văzut-o și nu ai mărturisit-o până atunci. Aceasta este ancora credinței divine care numește tot ce este contrar Cuvântului lui Dumnezeu ca și cum nu ar fi; este o Viață nouă care îți dă nădejde când treci prin moarte; dă curaj celui slab, vindecare celui bolnav și binecuvântări celui năpăstuit.

Cât este de minunat să pășești în Lumina Prezenței Lui! Nu este un mit sau vreo imitație omenească, ci este Ceva ce vine direct din prezența Împăratului slavei, este Lumina veșnică a Dumnezeului celui viu.

Când se întâmplă ceva ce ancorează acea nădejde în tine, nu mai contează cât ești de bolnav, pentru că Satan nu mai are nici un câștig și nu mai poate să te facă să gândești contrar atunci când te ispitește. Tu ești ancorat pentru veșnicie. Astfel, indiferent cât de mult încearcă vrăjmașul să te facă să trăiești o altfel de viață, tu ești ancorat pentru veșnicie, pentru că ai pășit în Prezența Sa, în Lumina Sa divină care ți-a schimbat ființa interioară și a pus în ea bucuria mântuirii, bucurie care răsună în inima ta, dar despre care lumea nu știe nimic, așa cum nu știe nimic despre faptul că ai trecut de la moarte la Viață. De ce? Pentru că atunci când ai pășit în Lumina divină, moartea și umbrele ei au plecat de la tine, iar tu ai devenit o făptură nouă.

În timp ce magii aceia stăteau și priveau ca vrăjiți Lumina aceea, la un moment dat unul dintre ei a spus:

„Nu-i așa că acesta este un Semn minunat care arată că este pe cale să se întâmple ceva?”

Cu adevărat, astăzi când venim în Prezența Domnului Isus, știm că acesta este un Semn divin care ne arată că este pe cale să se întâmple ceva, că a doua venire a Sa este aproape.

Probabil, magii au privit toată noaptea la strălucirea acelei Stele care părea mai strălucitoare decât toate celelalte stele. Pur și simplu nu puteau să-și mai ia privirea de la ea.

Sunt sigur că dacă ați vedea marea Lumină veșnică strălucind în fața voastră, nu v-ați mai uita la denomițiunea voastră ca să ziceți: „Noi suntem bapțiști!”, sau: „Noi suntem prezbitierieni!”, „Noi suntem penticostali!”, ci v-ați uita doar la Lumina Sa și ați trăi. El este Lumina veșnică.

Ei au urmărit Steaua până când a răsărit soarele, iar în timpul zilei au dormit. Eu i-am văzut când am fost în India: dormeau pe străzi, cu mâinile încrucișate și capetele sprijinite unul de celălalt, dar când venea noaptea, se trezeau și urmăreau fiecare mișcare a stelelor.

Numai cei care privesc după El Îl vor vedea și numai cei care cred în El se vor bucura de binecuvântările Lui. Numai cei care cred în vindecare vor primi vindecarea și numai cei care cred în salvare, o vor primi. Vedeți? Totul este posibil pentru cei ce cred. Dar nu trebuie să fie o părere omenească, ci trebuie să fie o descoperire venită direct de la Dumnezeu.

Magii urmăreau stelele noaptea de noaptea și

vorbeau despre ele. Ei cercetau Scripturile, iar în timp ce făceau aceasta, pot să văd cum unul dintre ei a zis: „Iată încă o scriere ebraică. Vine de la unul dintre prorocii lor și spune ce a zis un proroc numit Balaam: „...*O stea răsare din Iacov.*” (Numeri 24.17). Astfel, ei au văzut împlinirea Scripturilor. O, cât s-au bucurat în inimile lor!

Cât de bucuroase ar trebui să fie și inimile noastre când știm că în acest timp rău, s-au împlinit scrierile sfinte ale lui Dumnezeu, prin faptul că Lumina Sa minunată S-a descoperit și peste ființa noastră?

După o vreme, în timp ce urmăreau Steaua aceea, iată că a început să se miște. Și noi ne mișcăm întotdeauna cu Lumina! Lumina aceea a început să se miște spre Vest, iar când au văzut aceasta, magii și-au pregătit imediat cămilele și darurile și au pornit în călătorie urmând-o, fiindcă știau că era o Făptură cerească ce trebuia să reflecte o Lumină mai mare.

La fel este și astăzi, când vedem o stea strălucind. Noi știm că ea reflectă lumina soarelui. Tot așa, când vedem luna strălucind, știm că ea este reflectarea unei lumini mai mari.

Când vedem biserica strălucind, știm că este o reflectare a unei Lumini mai mari, a nemuritoarei Lumini veșnice. Dar când ne întunecăm, când ne întoarcem inimile și credința în altă parte și spunem că zilele minunilor au trecut și nu mai există, întoarcem de fapt spatele la Lumina veșnică a lui Dumnezeu.

În timp ce se minunau încă de cele văzute, pot să-i văd cum pleacă de pe munte spre Vest. Au coborât spre râul Tigru și au mers de-a lungul lui până când au intrat în Babilon, după care au trecut Eufratul și au mers spre câmpiile Palestinei. Erau plini de bucurie și

călătoreau doar noaptea pentru că străbăteau deșertul. Și mai aveau un motiv să călătorească noaptea: Steaua strălucea în întuneric, așa că ei urmau Lumina ei. Lumina era călăuza lor.

În cele din urmă au ajuns la Ierusalim, dar acolo Lumina a dispărut. Când au intrat în cetate, Lumina a dispărut dintr-o dată. Atunci au pornit pe străzile înguste ale mării metropole, pe străzile vechii capitale a lumii, în care a stat odată marele Melhisedec, unde au trăit marii proroci și scribi care au scris despre venirea Lui... Dar cu toată trăirea lor nepăsătoare, firească și neevlavioasă, Lumina Evangheliei a mers mai departe.

Și acolo, în cetatea evreilor, magii dintre neamuri strigau: *„Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă l-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.”* (Matei 2.2).

Cât este de izbitoare asemănarea cu ceea ce avem astăzi! O, Tată îndurător, privim și vedem că evreii erau atât de adormiți în timp ce magii aceia dintre neamuri, au venit din Răsărit, din țara lor, ca să-L afle pe Împăratul iudeilor despre care aceștia nu știau nimic!

Astăzi, Dumnezeu a luat oameni needucați, băieți și fete care aveau probabil doar școala elementară dar au crescut în Puterea Duhului Sfânt și i-a pus să strige în auzul bisericii care nu știe nimic: *„Iată, aici este marea Sa Putere! Priviți-o cum se desfășoară și Se face cunoscută sub ochii voștri!”*

Magii au venit să l se închine. Au venit să-L onoreze pe Împăratul împăraților, dar biserica aflată în somnul ei denominațional, nu știa nimic despre aceasta. Este așa cum a spus Filian odinioară: *„Ei nu erau împărați, dar erau destul de mari ca să fie oaspeți de seamă ai Împăratului!”*

lată-i mergând călare pe animalele lor și strigând pe străzile Ierusalimului: „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?” Biblia spune că tot Ierusalimul și Irod deopotrivă, au fost foarte tulburați. Mărturia lor a stârnit ceva.

Nu este grav faptul că biserica de astăzi nu se poate ridica din amorțeala teologiei ei ca să vadă puterea lui Hristos cel înviat, în slava Sa, ca o mișcare inter-denominațională fără educație care zguduie lumea? Veniți să vedeți slava Dumnezeului celui Viu, fiindcă Duhul Sfânt Se revarsă așa cum a făcut-o la început. Scriptura trebuie să se împlinească fiindcă suntem la sfârșitul timpului!

În timp ce umblau pe străzi, magii i-au tulburat pe toți, cu mesajul lor, începând de la împărat până la portar: „Unde este El? Unde Îl putem găsi?”, dar nimeni nu avea nici un răspuns.

Astăzi, când rachetele brăzdează cerul și semnele distrugerii sunt vizibile, când femeile și bărbații trăiesc în păcat și în fărădelege, și oamenii strigă: „Ce înseamnă aceasta?”, biserica zace adormită și nu știe ce să răspundă.

Dar Duhul Sfânt, Lumina veșnică a Dumnezeului celui Nemuritor, este aici ca să strălucească peste oricine vrea și poate să-L primească.

Lumina nu mai era, dar magii puneau mărturia lor, ceea ce a făcut să fie convocat sinedriul. Înțelepții și prorocii au venit și au vorbit despre ceea ce a vestit unul dintre prorocii lor, pe nume Mica, apoi i-au spus împăratului: „Este scris: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel.” (Mica 5.2). De aceea, Betleemul trebuie să

fie cetatea în care urmează să Se nască Hristos, Împăratul iudeilor.”

Ei bine, nimeni nu le-a spus cum să ajungă la Betleem, dar când au ieșit din Ierusalim și l-au lăsat în bezna lui, Lumina a apărut din nou înaintea lor. Steaua s-a arătat din nou, iar Biblia spune că atunci când au văzut-o, n-au mai putut de bucurie. Erau copleșiți, fiindcă Steaua li s-a arătat ca să-i conducă la destinația finală a călătoriei lor.

Ei au urmat-o fiindcă au văzut-o din nou acolo unde era de obicei. Acum este puțin mai aproape. Și în timp ce magii mergeau conduși de mâna Domnului, bucurându-se și laudându-L pe Dumnezeu, Steaua i-a călăuzit până la un staul mic aflat pe panta unui deal, într-o grotă mică. Acolo, peste acea grotă s-a oprit și s-a odihnit Steaua.

Magii aceștia erau pe drum de un an și șase luni, observând și urmărind nimic și fără nici o direcție. Dar când Steaua s-a oprit deasupra aceluși loc, ei au intrat înăuntru și au găsit Copilașul, pe Maria și pe Iosif, și l-au adus darurile aflate în cuferele lor. Ei l-au adus aur, smirnă și tămâie. Dacă am avea timp să ne oprim puțin la aceste lucruri...

Ce simbolizează aurul? El era un Împărat. Isus nu urma să fie un împărat, ci S-a născut Împărat. El era Împăratul cel veșnic, Dumnezeu, și pentru că era Împărat, l-au adus aur.

l-au adus și tămâie, un parfum foarte scump, adică ce era mai bun. Ce înseamnă tămâia, parfumul? El era cea mai dulce mireasmă pentru Dumnezeu, fiindcă El a venit să vindece bolnavii și să facă lucruri bune.

Așadar, l-au adus aur pentru că era Împărat și tămâie pentru că El era mireasma cea mai plăcută pentru Dumnezeu.

Viața Lui a fost atât de plăcută lui Dumnezeu, pentru că în El era reflectată chiar sfințenia și frumusețea Sa.

O, dacă am putea fi și noi o mireasmă plăcută, dacă sfințenia lui Dumnezeu s-ar reflecta prin noi făcând numai lucruri bune, ca Isus din Nazaret, atunci am fi o mireasmă plăcută Domnului.

Dar noi ne certăm, izbucnim, ne îndoim și facem multe alte lucruri de felul acesta, ceea ce este o duhoare în nările lui Dumnezeu. Noi ieșim și mergem înapoi, în locuri vechi în care nu ar mai trebui să pășim; spunem lucruri pe care nu ar trebui să le spunem; facem lucruri pe care nu ar trebui să le mai facem, ne certăm, ne purtăm ca lumea și Îl refuzăm pe Hristos în momentele cruciale. De aceea nici nu putem fi o mireasmă plăcută. Dar El a fost, de aceea magii l-au adus tămâie.

Ei l-au adus și smirnă. Toată lumea știe că smirna este o plantă scumpă, dar foarte amară. Ce reprezintă smirna? Sacrificiul Său suprem, zdrobirea Lui, Viața Sa tânără curmată la Calvar, unde păcatele lumii l-au zdrobit în bucăți.

Vedeți? Aur pentru că era Împărat; tămâie pentru Viața Sa plină de mireasmă plăcută și smirnă din cauza Jertfirii Sale pentru păcătoși. *„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți.”* (saia 53.5). De aceea l-au oferit smirnă.

Fiind avertizați de Dumnezeu într-un vis, magii au plecat pe alt drum. Nu s-au întors înapoi, deoarece călătoria lor se terminase. Steaua își încheiase și ea parcursul. Prieteni, ce înseamnă Steaua pentru noi astăzi? Daniel ne dă un răspuns:

„Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci.” (Daniel 12.3).

Atunci ce suntem noi astăzi? Stele. Orice creștin născut din nou este o mărturie pentru Domnul Isus Hristos, o stea care reflectă puterea și sfințenia Domnului Isus; Îl reflectă pe El în viața lui, în vorbire, în puterea Lui de vindecare, în învierea Lui, Îl reflectă pe El în orice fel, pentru ca și El să ne reflecte pe noi la Dumnezeu, Tatăl.

Priviți! Ce fel de stea ar trebui să fii tu? Această Stea nu a fost ghidată de puterea ei, ci a fost ghidată de Puterea supranaturală a Atotputernicului Dumnezeu.

În Romani 8.1 scrie: *„Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.”*

Dacă noi suntem o stea care reflectă Lumina lui Hristos și îi aduce pe păcătoși la El, trebuie să fim călăuziți de Duhul Sfânt. Așa este.

Noi nu putem fi niște oameni obișnuiți, ci trebuie să fim neobișnuiți; nu putem fi oameni obișnuiți pentru că oamenii lui Dumnezeu sunt oameni ciudați. Așa au fost întotdeauna.

Deși era ciudată, Steaua strălucea, dar nu strălucea prin educația lumii sau prin afacerile lumii, ci strălucea ca o

jertfă înaintea Domnului. Noi ne plecăm la fel ca magii, în prezența Împăratului împăraților, ca să reflectăm Lumina Sa.

Tu ești o stea. Orice creștin este o stea călăuzitoare pentru cel pierdut, pentru cel istovit și pentru cei care caută. Dacă steaua nu se poate călăuzi singură, trebuie să fie călăuzită de Duhul. Ea trebuie să reflecte strălucirea lui Dumnezeu în viața ei, să stea deoparte de lucrurile lumii, să trăiască în evlavie și cumpătat; ea trebuie să reflecte Lumina Celui măreț care a strălucit înaintea ei.

Atunci noi ce avem de făcut? Să ne ridicăm și să reflectăm Lumina lui Dumnezeu înaintea muribunzilor. Noi trebuie să reflectăm Prezența Domnului Isus în puterea învierii Sale, în adâncimea întunericului acestei lumi, pentru că El este și astăzi la fel cum a fost ieri. Deci, să-L reflectăm pe El.

Când și-a încheiat parcursul, Steaua nu a cules nici o onoare; ea i-a condus doar pe oameni la destinație și le-a arătat Lumina desăvârșită.

Prieteni, ca mădulare ale Trupului lui Hristos, în dimineața aceasta noi suntem luminile lui Dumnezeu, dar nu culegem nici o onoare pentru noi înșine. Când călăuzim pe cineva, noi trebuie să ne smerim și să conducem acea persoană la marea Lumină desăvârșită care strălucește ca să lumineze calea fiecărui om care vine în lume, la Domnul Isus Hristos.

Nu la un mit numit moș Crăciun, nu la o biserică sau denominațiune, ci la adevărata Lumină desăvârșită, Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu.

Haideți să ne rugăm cu capetele plecate spre țărâna din care v-a luat Dumnezeu și în care vă veți întoarce la fel de sigur cum este sigur că stelele strălucesc noaptea, iar soarele strălucește ziua.

Dacă sunteți aici, în acest ajun de Crăciun, nu ați vrea să fiți călăuziți de Duhul Sfânt la Mântuitorul vostru și să-L acceptați? Ridicați mâna spre El și spuneți: „Ai milă de mine, Dumnezeule, și luminează-mi calea zi de zi. Condu-mă la Lumina Ta desăvârșită, astfel ca viața mea să se contopească cu a Lui, fiindcă atunci voi avea Lumina veșnică și nemuritoare.”

Domnul să vă binecuvânteze pe toți cei care ați ridicat mâna.

Spuneți: „O, Isuse, trimite Duhul Tău cel Sfânt în dimineața aceasta și călăuzește Tu viața mea greșită. Am alergat și am umblat de la o biserică la alta: am fost catolic, apoi am fost baptist, apoi am fost prezbiterian și penticostal. Am fost peste tot, iar acum nu mai știu unde sunt. Dar lasă Trupul ceresc, Făptura cerească a Luceafărului de dimineață, pe marele Duh Sfânt al lui Dumnezeu să mă călăuzească în locul acela, în El, pentru ca inima mea să-I fie locaș, iar El să mă călăuzească prin toate văile umbrelor morții, ca să nu mă tem de nimic atunci când îmi voi sfârși alergarea.”

Mai este cineva înainte de a încheia? Da, Dumnezeu să vă binecuvânteze. El vă vrea.

Maria și Iosif au intrat în cetate și acolo S-a născut Isus, iar magii au călătorit mult până să ajungă la El, dar în cele din urmă au ajuns la țintă fiind călăuziți de Stea.

Poate tu ai așteptat mult timp să fii

creștin, poate ai pribegit mult, dar s-ar putea ca în dimineața aceasta să ajungi în punctul culminant ca să-L primești ca Mântuitorul tău, în timp ce-L accepți în inima ta. Mai este cineva înainte de a termina această chemare la altar? Domnul să vă binecuvânteze. Foarte bine. Mulțumesc.

Câți din cei prezenți aici vor să spună:

„Doamne, Scripturile spun, și ele nu pot să mintă, că smirna care Ți-a fost oferită, reprezintă jertfirea Vieții Tale. Tu ai fost străpuns pentru păcatele noastre și în rănilor Tale am fost vindecați. Ai fost biciuit la stâlpul de tortură, ca să putem fi vindecați în rănilor Tale, iar eu am nevoie de puterea Ta vindecătoare, Doamne. Te rog să îndepărtezi din viața mea toate îndoielile! Ia-le de la mine ca să nu mă mai îndoiesc niciodată și ajută-mă să vin smerit și să cred pentru vindecarea mea.”

Vreți să ridicați mâna, cei care sunteți bolnavi? Domnul să răspundă la cererile voastre, prieteni.

Puteți să vă îndoiiți de El? Sigur că nu. La acest Crăciun, El stă aici ca Fiul lui Dumnezeu, ca Cel nemărginit. El îndeplinește fiecare caracteristică și poate să vă dea tot ce aveți nevoie. Trebuie doar să-L primiți.

Ce ni se spune în Biblie? „Puneți-vă mâinile peste cel bolnav și el se va însănătoși.” (Marcu 16.18).

Tată ceresc, acum aduc acest grup de oameni la Tine. Tu i-ai trimis aici ca să audă Mesajul Stelei, să audă cum ai lucrat cu oameni de tot felul. Tu ai lucrat cu vameși, ai lucrat cu bețivi, cu oameni de știință și cu casnice, ai lucrat cu predicatori și cu mădularele bisericii. Tu ești Dumnezeu și ești atât de măreț încât nimeni nu poate să-Ți scape, iar celor sinceri în inimile lor, le-ai arătat îndurarea Ta, indiferent din ce popor sau de ce credință sunt.

În dimineața aceasta Îți mulțumim pentru cei care au ridicat mâna, cam douăzeci sau treizeci de persoane, și Te rog, Dumnezeule, să îngădui ca Lumina Ta veșnică să pătrundă în fiecare suflet și să-l ajute să găsească pacea după care a tânjit și pe care a căutat-o alipindu-se de tot felul de biserici și făcând tot felul de ritualuri. Îngăduie ca Duhul Sfânt să strălucească asupra lor.

Așa cum a spus Isaia, poporul acesta a stat într-un mare întuneric, dar acum a strălucit peste ei o mare Lumină. Doamne, îndură-Te și fă ca această prorocie să se împlinească astăzi și cu aceste inimi care tânjesc după Tine. Dă-le pacea Ta care întrece orice pricepere, dă-le o mulțumire deplină pentru că s-au întâlnit și au vorbit cu Tine, iar Tu le-ai răspuns și le-ai oferit Viața Ta. Celor încercați și chinuiți, dă-le aurul, tămâia și smirna ca să poată fi vindecați și fă din ei vase de cinste spre slava Ta. Îndură-Te, Doamne.

Tu ne-ai dat o poruncă cu privire la cei bolnavi și chinuiți și ai spus că trebuie să ne rugăm și să ne punem mâinile peste ei. Ultimele cuvinte spuse de buzele Tale sfinte au fost:

*„Duceți-vă
în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.*

*Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor
crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi,*

*vor lua în mână șerpi, dacă vor bea ceva de
moarte, nu-i va vătăma, își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se
vor însănătoși.” (Marcu
16.15-18).*

Aici este o fetiță care a fost adusă de cei dragi ai ei din Florida, fiindcă este bolnavă într-un stadiu foarte avansat. Mulți slujitori de-ai Tăi s-au rugat pentru ea și mulți doctori au dat din cap și au spus că nu mai pot face nimic, dar mă bucur că mama ei și cei care sunt preocupați de viața ei, nu au vrut să accepte ceea ce au spus doctorii. Ei sunt hotărâți să vadă că a fost dată la o parte și ultima piatră, fiindcă știu că dacă vor primi trecere înaintea Dumnezeului celui viu, micuța lor va trăi. O, Doamne, îndură-Te deopotrivă și de ceilalți bolnavi care așteaptă aici.

Mulți de aici se pot ridica să pună mărturie ca magii care au spus: „*Am văzut steaua Lui în Răsărit*”. Mulți se pot ridica să spună: „Am gustat bunătatea Lui și am simțit puterea Lui de vindecare.” Sunt oameni din trupul cărora a fost luat cancerul, orbirea, paralizia și tot felul de boli, de aceea Te lăudăm în gura mare, în toate popoarele, Doamne.

Îngăduie ca toți copiii Tăi care sunt aici în dimineața aceasta, să fie părtași la binecuvântările Tale, Doamne. Noi vom îndeplini însărcinarea pe care ne-ai dat-o, așa că ne punem mâinile peste ei și ne rugăm să fie vindecați în Numele Fiului Tău, Domnul Isus Hristos care a spus: „*Adevărat, adevărat vă spun că, orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da.*” (Ioan 16. 23). Cum ne-am putea îndoi de ceea ce ai spus, Doamne? Așa cum prorociile avute de Daniel trebuiau să se împlinescă pentru că Dumnezeu este viu, tot așa se va împlini și fiecare Cuvânt pe care ni l-au spus nouă. Îndură-Te deci, și dăruiește-le aceasta spre slava Ta. Amin.

Știu că se obișnuiește să-i chemăm pe oameni la altar, ceea ce este bine. Nu am nimic împotriva, dar venind la altar, voi puteți face un singur lucru: să-I arătați lui Dumnezeu că Îi sunteți recunoscători pentru că v-a salvat.

Spun aceasta, pentru că Dumnezeu te primește pe baza mărturiei tale, chiar în clipa în care ai ridicat mâna sincer. Prin aceasta, tu sfidezi legile gravitației, așa cum steaua aceea a sfidat legile Sistemului

Solar.

Sistemul Solar se mișcă după o lege, dar Steaua aceea a sfidat-o și a trecut peste ea fiindcă era condusă de Dumnezeu.

Astăzi, legea medicinei spune că mulți de aici trebuie să moară, pentru că doctorul a făcut tot ce a putut. Așa este, dar Duhul Dumnezeului celui Viu a sfidat aceasta și a spus: „Am să te trec mai departe.” Poate nu se va întâmpla într-o clipă, dar se va întâmpla.

Ei au răbdat și l-au văzut pe Cel nevăzut. Lui Avraam i-a fost dată o făgăduință și a așteptat douăzeci și cinci de ani ca ea să se împlinească. El n-a privit la ceea ce vedea, ci a mers mai departe numind tot ce era contrar făgăduinței ca și cum nu ar fi.

Eu n-aș sta aici în acest ajun de Crăciun și nu aș spune aceste lucruri în fața voastră, dacă nu aș ști despre ce vorbesc.

.....

Dacă va fi cu voia Domnului, duminica viitoare vom încerca deosebirea gândurilor. Nu putem face aceasta duminică dimineața, pentru că ați văzut ce s-a întâmplat duminica trecută. Oamenii nu pot ajunge la timp ca să se alinieze, pentru că au vase de spălat și alte lucruri de făcut. Dar duminică seara este altceva, așa că vom încerca atunci.

Aș vrea să vă relatez un caz pe care l-am avut prin lucrarea darului deosebirii. Vă voi spune ce mi-a povestit doamna Wright, pentru că ea nu a putut ajunge aici. Nu-mi amintesc cum se numește doctorul acela din New Albany. Noi îi iubim pe doctorii noștri. Eu am mulți prieteni

doctori, oameni cumsecade, creștini care se încred în Dumnezeu, dar ei nu sunt vindecători. Ca medici, ei încearcă să facă tot ce pot fizic: fixează oase, îndepărtează corpuri străine sau altceva, dar Dumnezeu este Cel care creează celulele, deci este singurul care poate vindeca sau reface țesuturile. Nici un medicament nu poate face aceasta.

Femeia de care vă spun, avea cheaguri de sânge la inimă. Avea șaizeci de ani și era atât de umflată încât avea de două ori dimensiunea normală. Am fost sunat, iar soția mea a răspuns la telefon, după care a venit și mi-a spus:

„Billy, o femeie din New Albany vrea să vorbească cu tine.”

M-am dus la telefon și i-am spus:

„Soră, vino aici mâine dimineață, pentru că vom avea un serviciu de vindecare la tabernacol.”

Dar femeia cu care am vorbit, mi-a spus:

„Și eu aș vrea s-o pot aduce, frate drag, dar nu se poate mișca pentru că este pe moarte. Omenește nu mai este nici o șansă pentru ea, dar noi am auzit ce lucruri mari a făcut Dumnezeu la rugăciunea ta deci, n-ai vrea să vii să te rogi pentru ea?”

„Nu pot să vin, dar poți să-i pui telefonul la ureche?”

„Un moment, să-i trag patul mai aproape”, a răspuns femeia. Ea a tras patul mai aproape, după care i-a dat telefonul femeii care abia mai putea vorbi.

„Dacă crezi”, i-am spus eu, „...credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei

11.1). Deci, nu este vorba de ceea ce știi tu, ci de credință.

Cum am spus și duminica trecută, să zicem că sunt mort de foame, dar știi că o bucată de pâine poate să-mi salveze viața. Astfel, dacă îmi vei da douăzeci și cinci de cenți, eu mă voi bucura la fel de mult ca și când aș primi o bucată de pâine, pentru că acolo este belșug de pâine.

Și aici este belșug de putere pentru vindecare. „Dacă crezi”, aceștia sunt cei douăzeci și cinci de cenți. În clipa în care primesc banii aceștia, mă pot bucura chiar dacă pâinea se află la zece mile depărtare de mine. De ce? Pentru că dacă am douăzeci și cinci de cenți este ca și cum aș avea pâinea, deoarece credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite. Eu sunt la fel de bucuros de cei douăzeci și cinci de cenți ca și cum aș mânca pâine, deși am de călătorit o zi întreagă. Poate flămânzesc și am crampe până ajung, dar oricare ar fi condițiile mă bucur tot timpul pentru că am în mână cei douăzeci și cinci de cenți, prețul bucății de pâine.

Avraam s-a bucurat timp de douăzeci și cinci de ani fiind pe deplin încredințat în inima lui că Dumnezeu era în stare să facă ce a făgăduit. El avea ce a cerut.

Scumpă soră de aici, nu contează care sunt circumstanțele! la cei douăzeci și cinci de cenți, acea credință, și spune în

inima ta: „Orice s-ar întâmpla...”

Tu nu poți să te prefaci, ci trebuie să crezi cu adevărat. Spune: „Copilul meu va trăi fiindcă Dumnezeu mi-a făcut o făgăduință în inima mea și eu am credință s-o cred.”, și atunci orice altceva devine negativ. Înțelegeți? Dumnezeu face lucruri să se miște chiar pe acel tărâm.

Femeia aceea m-a chemat la telefon ieri. Nu a vrut să vorbească cu nimeni, nici chiar cu soția mea, ci doar cu mine, așa că m-am dus să vorbesc cu ea.

„Frate Branham”, a spus femeia, „îți laud numele.”

„Numele meu?
Dar de ce să faci aceasta?”

„O, dacă ai putea să mă vezi!”

„Atunci, lăudat să fie Domnul, pentru că El a făcut aceasta.”

„Să știi că doctorii nu au mai găsit nici un cheag de sânge. Toate s-au împrăștiat și au dispărut, așa că sunt normală și duc o viață normală, fiindcă am cea mai bună sănătate pe care am avut-o în ultimii ani.” Numele ei este sora Wright, dar celălalt nume nu mi-l amintesc.

Duminica trecută, în timp ce eram sub darul

deosebirii am spus: „Nu vreau pe nimeni din tabernacol, ci vreau să-i lăsați pe cei de afară ca să le vorbească Duhul Sfânt.”

Pe acolo pe undeva era un tip micuț pe care-l știm cu toții, și care se numește Hickerson. El este un adevărat trofeu al harului lui Dumnezeu. El stătea ascuns printre oameni, dar Duhul Sfânt a rânduitor totul. El privea printre brațele oamenilor, iar eu nu am știut cine era, așa că am spus:

Tipul micuț care se uită la mine pe sub brațul celuilalt bărbat, se roagă pentru cineva drag, cred că este vorba de un frate sau de un cumnat care este într-un spital de nebuni și nu mai sunt șanse de recuperare pentru el. Așa vorbește Domnul: se va face bine!”

Micuțul acesta a crezut din toată inima, cu toate că nu s-a întâmplat nimic timp de câteva zile, iar ieri i-au dat drumul din spitalul de boli nervoase din Kentucky, fiindcă era pe deplin sănătos.

Și fratele nostru metodist, fratele Collins, este un trofeu al harului lui Dumnezeu. Poate este aici în dimineața aceasta, sau poate sunt prezenți amândoi. Aseară, fratele a venit la mine acasă împreună cu fratele Palmer din Georgia și mi-au spus că l-au văzut pe bărbatul care fusese eliberat din spitalul de boli nervoase. El a fost salvat și acum mergea să repare tot răul pe care l-a făcut înainte, deoarece acum este un trofeu al harului nemuritor al lui Dumnezeu.

Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Nu îl lăsați pe vrăjmaș să vă înșele, pentru că aici strălucește o Lumină nemuritoare, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Să credeți în El! Ancorați-vă inimile în El, primiți-L prin credință!

Să ne rugăm... să vă ungem cu untdelemn și veți vedea ce va face Dumnezeu. Isus a spus în Marcu 11.24 că indiferent care sunt circumstanțele, dacă îi veți spune acestui munte: „Mută-te și aruncă-te în mare!”, și nu vă veți îndoi în inimile voastre, veți avea ceea ce spuneți.

Dacă-i spuneți muntelui: „Mută-te munte!”, și el rămâne pe loc, voi ziceți: „Oare ce s-a întâmplat?” O, dar s-a întâmplat! Când ai spus cuvintele „Mută-te munte!”, poate că s-a mișcat un grăunte neînsemnat din miile de tone care alcătuiesc muntele acela. S-a mișcat doar un grăunte mic, dar a început să se întâmple. Păstrați-vă credința și veți vedea că muntele acela va dispărea. Cu siguranță!

Spune în inima ta: „Boală, pleacă din corpul meu, în Numele lui Isus!” și nu te îndoi, deoarece chiar atunci anticorpul trupului tău vor primi o armură și o armă nouă, iar vrăjmașul va începe să dea înapoi. El este biruit pentru că Hristos a băut smirna Sa la Calvar și l-a biruit pe vrăjmaș și orice putere a lui. El a fost deposedat de tot ce a avut, așa că acum nu mai este decât o înșelăciune.

Harul lui Dumnezeu ne împinge să propovăduim Evanghelia și să reflectăm Lumina Domnului până la venirea Sa, așa că acum totul depinde de Tine, Doamne. Noi îi vom chema pe oamenii aceștia și fie ca Duhul Sfânt să vină în tabernacolul acesta mic și să dea credință fiecărei inimi, în timp ce se va face rugăciunea pentru ei.

Îngăduie ca atunci când vor pleca de aici, să facă la fel ca magii când au văzut Steaua din nou, adică fă-i să se bucure nespuse de mult.

Iacov a spus în epistola sa, să fie chemați bătrânii, să-i ungi cu untdelemn și să se roage pentru ei, „iar rugăciunea făcută cu credință îl va mântui pe cel bolnav.” (Iacov 5.14). Fă ca oamenii

aceștia să se bucure nespuse de mult știind că credința lui Dumnezeu a intrat în inimile lor și vor avea ce au cerut.

Acum, Tată, Tu Ți-ai făcut partea, iar eu am făcut tot ce am știut, înafară de ungere și punerea mâinilor. Restul depinde de ei. Ajută-i să nu dea greș, și fă ca fiecare rotiță a ceasului nemuritor al lui Dumnezeu să funcționeze perfect în dimineața aceasta, în timp ce vor fi unși cei bolnavi. Fă aceasta de dragul lui Isus Hristos, pentru că Îți cerem aceasta în Numele Lui. Amin.

Crede numai, crede numai,

Totul e posibil, crede numai...

Cântecul acesta înseamnă mult pentru mine.

L-am auzit cântat în sute de limbi; l-am auzit cântat de păgânii hotenți când veneau pe platformă.

Mi l-a cântat o femeie, acum unsprezece ani,
și am aflat că a fost scris de prietenul meu Paul Rider.

Când a coborât de pe munte, Isus a văzut un copil epileptic. Ucenicii nu au putut să-l scoată afară, de aceea tatăl copilului s-a dus la Isus și l-a zis: „Doamne, ai milă de copilul meu.”

Și El i-a răspuns: „Pot, dacă vei crede, pentru că toate lucrurile sunt posibile pentru cei ce cred.” De acolo și-a luat Paul versurile.

Acum aș vrea să nu vă mai gândiți la boala voastră. Să nu uitați că Isus este aici. El a promis aceasta. Isus Hristos este minunat, iar ei reflectă luminile Lui. Uitați-vă la cei care au fost vindecați și gândiți-vă cum puteți fi unul dintre ei. Acolo a fost un orb. Uitați-vă la ceilalți, uitați-vă la ceea ce a spus Domnul.

Câți aveți credință în inimă și spuneți: „Eu cred că totul este rezolvat, cred că pot să-L accept chiar acum pe Isus. Cred că pot spune că voi fi bine. Orice s-ar întâmpla, eu îi spun acestui munte de boală: „Mută-te și pleacă de la mine sau de la cei dragi ai mei!” Credeți că se va întâmpla așa cum spuneți!

Priviți ce se va întâmpla: boala va începe să se destrame. Va începe să se mute, iar primul lucru pe care îl va spune medicul va fi: „Ce s-a întâmplat aici?” Așa este. Totul este posibil dacă poți crede.

Vino, frate Neville. Toți cei care stau pe culoarul acesta să vină în partea aceasta. Acum îi vom chema pe cei bătrâni să vină în față să se roage pentru bolnavi.

Acum ne vom ruga pentru fetița de aici de jos. Vom merge unde stă ea.

...Totul este posibil, crede numai.

Nu te teme turmă mică,

De la cruce la tron,

De la moarte la Viață.

El S-a dus pentru ai Săi

În putere pe pământ

Cu toate puterile de sus.

I-a fost dată turma dragostei Lui.

Ce spune și acum Steaua de Crăciun?

Crede numai, crede numai,

Totul e posibil, crede numai.”

Prieteni, aici sunt mulți care se roagă pentru voi, bărbați buni și femei bune și sfinte, oameni evlavioși. Fratele Neville stă lângă mine, și îl știu de ani de zile ca fiind o persoană evlavioasă. Oamenii care au venit din alte orașe și l-au auzit vorbind, m-au sunat și mi-au spus: „Cine este păstorul acela? Dă-mi adresa pentru că vreau să-i scriu. Pare un om foarte sincer.”

Pot să spun că el este unul din cei mai evlavioși oameni pe care îi cunosc și care trăiește ceea ce predică. El are în mână sa ulciorul cu uleiul pentru ungere, iar Dumnezeu are puterea.

Aveți credință în inimile voastre? Dacă da, se va întâmpla negreșit. Aici sunt predicatori, oameni evlavioși care se roagă pentru voi, de aceea trebuie să se întâmple ceva. Ce v-a adus aici? Luceafărul de dimineață. Primiți Lumina Lui nemuritoare și veșnică, în timp ce faceți ceea ce trebuie făcut: botez sau orice altceva.

„Ungeți-i pe cei bolnavi și rugați-vă pentru ei. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav.”

Ultimele cuvinte pe care le-a spus Isus bisericii Sale au fost: *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred: ...Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”* (Marcu 16.17-18). Cu alte cuvinte, ca să înțelegeți: *„În toată lumea unde este propovăduită Evanghelia Mea, slujitorii mei își vor pune mâinile peste cei bolnavi și ei se vor face bine.”* Înțelegeți?

Este un singur lucru care vă aduce condamnarea, iar acela este necredința. Oricare ar fi Cuvântul lui Dumnezeu, este Cuvântul Său. El nu depinde de noi, ci stă alipit de Cuvântul Său, așa că: *„Dacă poți crede...”*

Câți din adunare se vor ruga pentru oamenii aceștia? Ridicați mâna. Aș vrea să vă uitați acolo, pentru că de acolo vor pleca spre cer rugăciunile făcute pentru voi. Toată lumea să stea cu capetele plecate în timp ce frații vor face ungerea.

Acum ne vom ruga pentru toți aceștia.

Milostivule Tată, pășim în față ca slujitori ai Tăi, ca să împlinim această slujbă. Doamne, în rândul acesta sunt mulți oameni foarte bolnavi. Unii sunt pe moarte, iar alții stau în scaunele lor, cum

este fetița aceasta care a venit din Florida. Sunt și alții veniți din Georgia și din alte locuri, din Indianapolis, din Ohio, mulți fiind cazați la hoteluri pentru că au așteptat seara aceasta ca să se facă rugăciune pentru ei.

Ei au fost și în alte adunări și au văzut mâna Ta la lucru. Doamne, îndepărtează povestea aceasta cu moș Crăciun și adu-i pe adevăratul Tărâm al darului ceresc. Vindecă-i chiar acum și dă-le o sănătate bună, pentru că au venit cu credință.

Noi venim și stăm între ei și Domnul Dumnezeu cerului, ca să mijlocim pentru ei și să ne rugăm să le vorbești. Fă ca toți să aibă credință!

Noi știm ce spune Cuvântul și Îl credem, de aceea, Te rugăm, Doamne, să-i ajuți să creadă și să primească ceea ce au cerut. Noi pășim în față ca trimiși ai lui Hristos și cu întregul trup al bisericii și ne rugăm într-un acord pentru vindecarea lor. Așa să se facă.

Îngăduie ca atunci când vor pleca, să fie bucuroși din pricina Luminii care a venit peste noi. Revărsarea Luminilor cerului ne-a întors căile ca să-L vedem pe Domnul Isus Cel înviat, în puterea și slava Sa. Amin.

În timp ce este unsă în Numele Domnului Isus, ne punem mâinile peste ea și cerem ca boala să fie îndepărtată de mâna Atotputernicului Dumnezeu, în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeu să te binecuvânteze. Primește aceasta în Numele Domnului Isus. Pentru că este unsă în Numele Domnului Isus, ne rugăm ca dorința inimii ei să fie îndeplinită. Amin.

- Amin -